

מסכת נדה

פרק ב משנה א

כָּל הַיָּד הַמְרֵבָה לְבָדֵק בְּנָשִׁים, מְשַׁבַּחַת. וּבְאֲנָשִׁים, תִּקְצֵץ.
הַתֵּרֶשֶׁת וְהַשּׁוֹטָה וְהַסּוּמָא וְשִׁנְטָרְפָה וְעֵתָה, אִם יֵשׁ לָהּ
פְּקֻחוֹת, מְתַקְּנֹת אוֹתָן וְהֵן אוֹכְלוֹת בְּתְרוּמָה. דֶּרֶךְ בָּנוֹת
יִשְׂרָאֵל, מְשַׁמְּשׁוֹת בְּשָׁנֵי עֵדִים, אֶחָד לֹו וְאֶחָד לָהּ. הַצָּנוּעוֹת
מְתַקְּנֹת לָהֶן שְׁלִישִׁי, לְתַקֵּן אֶת הַבֵּית: